

Πέντε Ποήματα

Ο ΠΛΩΤΟΣ ΥΠΝΟΣ

Κάποτε ήταν μύλος κάποτε
είχαμε τό φεγγάρι* στο κλουβί.
Τώρα πού τό φεγγάρι λεύτερο
άκολουθει καί κελαηδεῖ
τώρα τό σπίτι πλέει μυρίζοντας
νιόκοφτο ξύλο καί ποτάμιο ὕπνο.
Ἔχουμ' ἐδῶ μαζί μας τά θιβλία μας
τά ἄστρα μας καί τίς πυξίδες μας τά ὄπλα μας
τά ὀστά μας καί τά ὀστά τῶν γυναικῶν μας
τά μικροσκοπικά τά δρεπάνια μας.
Μά ἔχουμε προπάντων ὅλοι ἐμεῖς
τή δύναμη τήν τρέλα ἢ τήν σοφία
νά μή μᾶς χρησιμεύουν ὄλ' αὐτά.
Ἄσε τό σπίτι μας νά πλέει ὅπου πλέει
ἄσε τόν ὕπνο νά μᾶς πάει
ἐκεῖ πού προσπαθούσαμε νά μὴν πᾶμε
γιατί δέν ξέραμε, ἐκεῖ
πού δέν προσπαθούσαμε
νά πᾶμε
γιατί δέν ξέραμε. Ἔει
ἄσε τό σπίτι μας νά πλέει ὅπου πλέει.

ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΟΝΑ

Καί φέρναμε τό καζάνι περασμένο στού ξύλο πάνω στούς ὤμους μας
Ἵπως μετάφεραν οἱ παλαιοὶ τά σκοτωμένα ἀγρίμια κάπρους καί ἀρκοῦδες.
Κι ἡ χλόη τοῦ ἀκρόδασου μᾶς κοιτάζε μέ τά λουλούδια τῆς πού ἔλαμπαν
Καθῶς ἀνέβαινε ὁ ἥλιος ἀγαθὸ θηρίο καθῶς ζωντάνευε
Ἡ μαγική εἰκόνα τῆς πανάρχαιης τράπουλας.
Καί φρέσκοι κρόκοι εἶχαν φυτρώσει ἐκεῖ πού πάτησε ἡ Αὐγή
πάνω στού μονοπάτι τοῦ Φθινόπωρου. Κι οἱ μέρμηγκες
Εἶχαν ξυπνήσει καί κινουῦνταν μουδιασμένοι γύρω ἰπό τίς τρύπες τους, ἀθόρυβοι
Ἵπως οἱ σκέψεις μας, κι ἂν ἔσκιβες

*Φεγγάρι ἀπό κεῖνα πού ἔχουν στά κλουβιά στούς ποταμόμυλους
γιά νά μὴν κατουράει τό ἀλεύρι ὁ Ἄσταρῶθ.

Έβλεπες νά γυαλίζει πάνω τους ή ὄψη σου.

Σταθήκαμε.

Καί τὸτ' ἐσύ πλησίασες στὸ βάτο καί κατούρησες κι ἀνέβαιν' ὁ ἀχνός
σά στοχασμὸς

Σάν προσευχή τοῦ βάτου πρὸς τὸν ἥλιο.

Κι ὕστερα

Μές ἀπὸ τ' ἀνθισμένα ρίκια προχωρώντας σκέφτομουν πού τίποτα

Δέ βλέπαμε μέ περιφρόνηση, γιὰ τίποτα

Δέν καταδεχόμεσταν

Τὴν ἀστεία εὐσπλάχνιση, μόνο

Μ' ἐκλεκτὴ συγκίνηση

πλησιάζαμε ἢ ἀγγίζαμε

Κάθε μαγεμένο μας σύντροφο (ἄλλοι πέτρωσαν

ἄλλοι ριζωσαν

ἄλλοι ἀγρίεψαν).

Τέτοια σκεφτόμουν ὥσπου βγήκαμε ἀπ' τὸ δάσος τῶν ρικιῶν κατὰ τὸ ρέμα, ὅπου
Ξαφνικά: ὁ Θάνατος.

Θυμᾶσαι τὸ Θάνατο;

Φοροῦσ' ἓνα γουρούνι ψόφιο καί μπαινόβγαιναν οἱ μύγες ἀπ' τίς τρύπες. Μπρὸς
στὸν ἥλιο, ὁ Θάνατος.

Καί τὸ νερό μέ τὸ μακρὺ του πρόσωπο καθρέφτιζε τὸν ἥλιο, παρασέρνοντας
τὸ εἶδωλό του. Καί κουδούνισε

(ἐκεῖ στὰ πόδια σου στὸν ἄμμο) τὸ πλευρὸ τοῦ ἀλόγου: ἀλαφρὺ

κυρτό-

τόξο τοῦ τίποτα.

Καί φέραμε τὸ καζάνι περασμένο στὸ ξύλο πάνω στοὺς ὤμους μας.

Κι ἠῦραμε τοὺς ἐργάτες νά γυρίζουν τὸ ροδάνι πάνω ἀπὸ τὴ στέρνα.

Κι ἀναρωτήθηκα μὴν ὄλα μέσ στὸν κόσμο

Γίνονται ἀπὸ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ ροδανιοῦ, μὴν ὄλα

Γίνονται γιὰ τὸ γύρισμα αὐτοῦ τοῦ ροδανιοῦ.

ΦΩΤΙΣΜΟΣ

Τὸ φῶς χωρίζει τὰ πράγματα.

Τὸ σκοτάδι ἐνώνει τὰ πράγματα.

Αὐτὴ ἡ πρώτη παρουσία τῶν πραγμάτων
αὐτός

ὁ θάνατος. Ὅμως

σπὴ δεύτερη παρουσία τους

τὰ πράγματα

εἶναι

τὸ φῶς.